

Un Sant Jordi al calabós

Coses que et poden passar un 23 d'abril si surts per anar a comprar llibres i t'atura la policia

"Estem buscant gent per fer una roda de reconeixement", em diuen en ple Sant Jordi Foto: Kevin Dooley

Et desvies pel carrer dels jutjats perquè ja fa estona que mires parades anant a pas lent a causa de la multitud i esquivant vianants suïcides i -encara no t'ho creus ni saps com- passes de ser un lector de Sant Jordi força comú a estar tancat en un calabós de novel·la... victoriana!

Mira que era fàcil: només havies de comprar els llibres per als de casa, que ja feia dies que tenies la rosa-agulla de pit aquella tan mona de pelfa que serveix per ajudar la gent gran (<https://twitter.com/search?src=typd&q=%23rosescontraloblit>) i que no et vas poder estar de donar a la mare abans d'hora. I no, tu et desvies del camí sense que t'enganyi cap llop i de tant en tant, per no empunyar-te, vas aixecant la vista del llibre *Els meus whatsapp amb la Mama* (<http://www.galatea.cat/product/445009/els-meus-whatsapp-amb-la-mama>), que has comprat perquè et sona vagament això d'una història còmica a base de missatges entre un fill i una mare inexperta que tot just comença a enviar-ne.

Fins que et topes amb dos agents de policia, placa en mà. És impossible que et multin per anar llegint pel carrer com qui va sense casc, no? A veure... que és Sant Jordi, un dels dies més bonics de l'any. Almenys a tu t'ho sembla, encara que et rebenten les diades en què no hi ha cap llibre especial que et trïi des dels mostradors.

-Hola, estem buscant gent per fer una roda de reconeixement -diu ella.

Va de paisà, se la veu atlètica, segura i atractiva. O no: tot és tan ràpid i les sèries nord-americanes t'han fet tan mal...

-Estem buscant algú així, alt com tu. Perdona, eh, que et veia aficionat llegint.

I, palplantat davant d'ella i el seu company bonifaci i simpàtic, amb la bossa de paper dels llibres aferrada al pit perquè està a mig rebentar, baluceges alguna cosa com...

-Ja, però és que jo... he d'anar a... a portar els llibres a casa. Eh... I els he d'entregar avui -has dit ?entregar?!?-. Tinc un dinar i demà no hi sóc... -no cola gens, t'asseguren que serà un moment i acabes al mateix calabós tronat (o *zulo*, o sala de tortures, digues-li com vulguis) que ja havies trepitjat una altra vegada.

Bé, entenguem-nos: durant la carrera, de visita, periodisme social. El lloc en si és força cutre: fosc, vell, has sentit a dir que no el reformen des de l'època franquista i que de fet ja no hi tanquen ningú, que només s'hi esperen els detinguts durant els judicis. No deus estar a més de deu passes del detector de metalls de l'entrada i, just al costat de la sala amb la finestra-mirall per on ens *jutjaran* els testimonis -que no entens per quin motiu policial té la porta entreoberta durant la roda de reconeixement-, hi ha les dutxes. Allà mateix, sense parets ni intimitats.

Dels altres vianants ?retinguts? per fer de figurants amb tu, els que et queden a la dreta toquen les dutxes i riuen encantats de participar a la roda. Tots semblen de fora i comences a dubtar de si t'han agafat per l'alçada o perquè el teu cabell fosc de forma indefinida però més ondulada que llisa cola bastant per ser el d'un lladre immigrant.

Casualitats de la vida, aquest Sant Jordi a tu t'ha triat *Totes les estacions de França*

(<http://www.grup62.cat/livre-totes-les-estacions-de-franca-117387.html>) , el premi de novel·la curta Just M. Casero 2013. Un *thriller* sobre un maletí de lingots abandonat en un tren, i -mira que bé- ja no et cal una història d'intriga perquè ets a dins d'una sala petita que et sembla putrefacta i, al tros de paret de sobre teu, hi ha enganxat un paperet esgrogueït i malgirbat amb el número 5. Ah, i l'únic que se t'acut és estar a punt de posar-te a riure, a banda de dubtar de si l'armilla dels dies especials que t'has posat -a veure si lligues, una història d'amor per Sant Jordi seria perfecta- no t'ha fet semblar un carterista dels que corren per Vic. Perquè en deuen córrer, que si no, no series on ets. Calla: i si per casualitat et *reconeixen* a tu? No t'ha semblat que hi hagués cap sospitós real sota la resta de números... Però si fos així, quin sentit tindria aquesta roda?

Abans que et deixin marxar (ets el primer que surt) i que tornar a disposar del teu DNI et faci recobrar la seguretat, intentes aclarir per què has estat allà. Total, a casa ja els has dit que no s'enutgin ni s'impacientin, que ara mateix estàs al calabós però que tranquils, que al final has pogut comprar tots els llibres. Sí, el de BTT pels Pirineus i el del presentador esportiu d'*Els Matins* (<http://llibretutambepots.blogspot.com.es/>) que no trobaves per enlloc, també. Així que demanes als altres nois si els ha passat el mateix que a tu, t'ho confirmen i, mòbil en una mà i algun d'ells, rosa a l'altra, asseguren que els seus col·legues no s'ho creuen. No, si encara resultarà que ens ho hem inventat: què millor que una llegendeta per Sant Jordi, oi?

Acabes sortint de la garjola, ves per on, pel lloc on hi havia els testimonis -tot és tan poc de novel·la-, amb qui et sembla que et creues i que fan un bot en veure't. Arribes a casa i la mare et demana si el que has explicat pel grup de Whatsapp familiar és una nova manera de narrar històries de les teves: ?Com que aquesta Setmana Santa t'ha donat per l'Agatha Christie (<http://www.agathachristie.com/>) ...?. I està clar que, per a tu, aquest no serà el teu primer Sant Jordi com a periodista cultural, ni el del llibre especial que et tria, ni el del segon triomf de Jonas Jonasson com a escriptor més venut (<http://www.naciodigital.cat/noticia/67659/analfabeta/va/salvar/pais/llibre/venut/aquest/sant/jordi>) , segons la nova i polèmica tècnica de recompte. Ni el de la proliferació de llibres sobre el 1714 i el procés, ni el del pollo de l'Fnac, ni el de la reunió de Sáenz de Santamaría amb el sector editorial per treure pit...

Serà el Sant Jordi del calabós. El que t'ha ben esguerrat la sorpresa que volies fer a la mare amb la novel·la sobre el Whatsapp i el que farà que si mai et trobes per Vic o has d'entrevistar les pobres dones de l'altre cantó de la finestra, per a qui tu ets el temible número cinc, aquestes tornin a fer un bot i marxin cridant perquè les salvin dels teus antecedents penals o de ves a saber què. Ben mirat, almenys no et mirarien malament pel fet de ser jove i pensar-se que els han enviat el becarí a entrevistar-les, que de vegades fa més mal això que no pas que t'escrutin amb ulls de roda de reconeixement.